

РЕШЕНИЕ

№ 23810

гр. София, 10.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в
публично заседание на 25.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **5046**
по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във вр.чл. 149, ал. 2 от АПК във вр. чл. 121, ал. 1, т. 1 от ЗДСл за отмяна на акт за прекратяване на служебно правоотношение.

Жалбоподателят В. С. В., ЕГН: [ЕГН], адр. [населено място],[жк], [жилищен адрес]08 твърди, че е работил по служебно правоотношение в МИНИСТЕРСТВО НА ОТБРАНАТА на длъжността „главен експерт в отдел „Управление на държавни имоти“ в главна дирекция „Инфраструктура на отбраната“. Твърди, че със заповед № РД-26-320/02.05.2025 г. на Постоянен секретар на отбраната, връчена му на 02.05.2025 г. , служебното му правоотношение е прекратено на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл. Счита заповедите за незаконни и моли отмяната им.

Моли присъждане на деловодни разноски.

Ответникът по жалбата Постоянен секретар на отбраната я оспорва изцяло и моли да бъде отхвърлена. Претендират деловодни разноски.

Контролиращата страна СГП не взима участие по делото.

Съгласно чл. 21, ал. 1 от АПК [индивидуален административен акт](#) е изричното волеизявление или изразеното с действие или бездействие волеизявление на административен орган или на друг овластен със закон за това орган или организация, лицата, осъществяващи публични функции, и организациите, предоставящи обществени услуги, с което се създават права или задължения или непосредствено се засягат права, свободи или законни интереси на отделни граждани или организации, както и отказът да се издаде такъв акт. Съгласно разпоредбата на чл. 57, ал. 1 от АПК административният акт се издава до 14 дни от датата на започване на производството. Съгласно разпоредбата на чл. 58, ал. 1 от АПК непроизнасянето в срок се смята

за мълчалив отказ да се издаде актът. Съгласно чл. 2, ал. 1 от ЗДСл **държавен служител** е лице, което по силата на административен акт за назначаване заема платена щатна длъжност в държавната администрация и подпомага орган на държавната власт при осъществяване на неговите правомощия. Следователно, отношенията във връзка с полагане на труд по служебно правоотношение се пораждат, изменят и прекратяват с административни актове и се регулират от административното право. В конкретния случай, жалбоподателят оспорва заповед № РД-26-320/02.05.2025 г. на Постоянен секретар на отбраната, връчена му на 02.05.2025 г. , служебното му правоотношение е прекратено на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл. Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, поради което следва да се разгледа по същество.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства, чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на акта по чл. 146 от АПК:

Безспорно е, че жалбоподателят е работил по служебно правоотношение в МИНИСТЕРСТВО НА ОТБРАНАТА на длъжността „главен експерт в отдел „Управление на държавни имоти“ в главна дирекция „Инфраструктура на отбраната“. Твърди, че със заповед № РД-26-320/02.05.2025 г. на Постоянен секретар на отбраната, връчена му на 02.05.2025 г. , служебното му правоотношение е прекратено на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл – поради съкращаване на длъжността. Заповедта е издадена във връзка с Устройствения правилник на МО, приет с ПМС № 5/21.01.2024 г. посл. изм и доп. С ПМС № 32/23.04.2025 г. , МЗ № ОХ-023/25.04.2025 г. за организационно-щатни промени в МО и утвърдено длъжностно разписание № АМ-256, в сила от 02.05.2025 г. , т. 1 от МЗ № ОХ-670/15.08.2023 г. , доп. с МЗ № ОХ-59/21.01.2025 г. и изм. с МЗ № ОХ-71/22.01.2025 г. посочените документи са приложени по делото и от тях е видно, че по щатното разписание, в сила от 02.05.2025 г. , длъжността на жалбоподателя е намалена на 23 щата, поради което органът по назначаването е прекратил служебното му правоотношение. Заповедта за прекратяване на служебното правоотношение е издадена от Постоянен секретар на отбраната, доколкото такива правомощия са му делегирани от органа по назначаването – министъра на отбраната.

На първо място, съгласно чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл органът по назначаването може да прекрати служебното правоотношение при съкращаване на длъжността. Неоснователно е възражението на жалбоподателя за некомпетентност на издателя на заповедта, тъй като в случая със заповеди от МЗ № ОХ-670/15.08.2023 г. , доп. с МЗ № ОХ-59/21.01.2025 г. и изм. с МЗ № ОХ-71/22.01.2025 г. на министъра на отбраната са делегирани правомощията на орган по назначаването на постоянния секретар на отбраната. Съгласно чл. 6, ал. 2 от ЗДСл във връзка с чл. 290, ал. 1 от ЗОВСРБ е допустимо делегирането на тези правомощия, съответно при издаване на оспорената в това производство заповед постоянният секретар на отбраната е действал при наличието на оправомощаване. Следва да се постави въпросът дали при смяната на министъра на отбраната, постоянният секретар по отбраната е продължил да има предоставените му със заповедта правомощия или не. Заповедта за делегиране на правомощия се издава в случая от министъра на отбраната в качеството му на административен орган и е ирелевантна в случая личността на лицето, заемащо този пост. В случая заповед № ОХ – 670 от 15.08.2023 г. е действаща към момента на издаване на оспорената заповед, доколкото нито е била оттеглена, нито е била отменена към този момент от действащия и новоназначен министър на отбраната. Предоставянето на правомощията се извършва от административния орган, без значение лицето, което заема съответния пост, като до отмяната на така предоставените правомощия, то е действащо. Следователно, оспорената заповед е издадена от компетентен орган в рамките на делегираните му правомощия и при наличието на законово закрепена възможност за делегиране на правомощия, съответно оспореният административен акт не е нищожен.

Във връзка с всичко гореизложено настоящият състав приема, че жалбата следва да бъде отхвърлена изцяло.

На основание чл. 143, ал. 3 от АПК във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ следва да бъде уважено в минимален размер от 100 лева, предвид правната и фактическа сложност на спора.

Въз основа на гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. С. В., ЕГН: [ЕГН], адр. [населено място],[жк], [жилищен адрес]08 срещу заповед № РД-26-320/02.05.2025 г. на Постоянен секретар на отбраната.

ОСЪЖДА жалбоподателя В. С. В., ЕГН: [ЕГН], адр. [населено място],[жк], [жилищен адрес]08 да заплати на МИНИСТЕРСТВО НА ОТБРАНАТА, на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, сумата от 100 лв. деловодни разноски.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.